

have Negres til dem. Det Sædvanlige er, at Hovedparcellisten udbræder Vederlag for Biparcellisten og igjen holder sig til ham. Slutningsbestemmelsen i § 7 indfører ikke noget Nyt; den gjør blot opmærksom paa Noget, der er en Sælsfølge, og paa at det ikke kan være Lovens Mening at forandre et bestaaende contractmæssigt Forhold. Det er min Overbevisning, at § 7 vil være til stor Gavn saavel for Hovedparcellisterne som for Biparcellisterne. Den befrier Hovedparcellisten fra det ubehagelige Hverv at være Oppebørselsbetjent for en privat Mand ligeoverfor hans Jevnlige, og den giver Biparcellisterne det Gode, at de bringes ind under velordnede Skatteopkrævningsforhold, og hvorved de fritages fuldstændigt for, om ikke et Afhængighedsforhold, saa dog et Underordningsforhold, hvori de staae til Hovedparcellisten, der i dette enkelte Forhold optræder overfor dem som en lille Herremand, der kan opkræve Jdelser og har Ret til at indtale dem under Udpantningstrang. Der er ikke Spørgsmaal om, at jo begge vilde være tjente dermed. Den Eneste, som vilde lide derved, er Tiendetageren. Nu er det ganske rigtigt, som den ærede Ordfører har sagt, at Tiendetageren har en i Medhold af Lovene stiftet Ret, som for ham i Reglen er betalt, da de fleste Forhold ere gamle, og Tiendetageren har nu erhvervet sin Ret ved Kjøb og Salg, og denne Ret er for ham bleven en Formuerettighed. Det vilde være en Betragtning af største Vigtighed, som jeg skulde være den Sidste til at modsætte mig, hvis Loven gik ud paa at berøve dem denne Ret, men det er der ikke Tale om; den kan han opretholde. Der er kun Tale om, at hvis han vil opnaa den Fordeel, som denne Lov byder ham, maa han renoncere paa en anden Fordeel, som kun staaer som et Surrogat for det, der vindes her i god og lovlig Form. Al Tale om en Beværelse af private Rettigheder og om at give Love tilbagevirkende Kraft finder ikke Anvendelse her. Her er kun Tale om, at Tiendetageren faaer en Bevæmmelighed, mod at han renoncere paa en anden Bevæmmelighed med Hensyn til Oppebørselen. Rettighedens Form og Omfang staaer uantastet, og det staaer i Tiendetagerens Magt, at foretrække hvilken af disse Bevæm-

meligheder han vil. Jeg troer, at det høie Thing vil handle urigtigt i at flette § 7 ud, thi det vil være at forevige et Forhold, der ofte giver Anledning til Tvivl og Misnøje, især da det ofte er vanskeligt at faae Størrelsen af det Tiendeverdrag constateret, der falder paa de enkelte Parcellister, og jeg tvivler ikke om, at der hist og her skeer Uret ved denne Ordning og endnu oftere gives Anledning til, at man troer at blive forurettet, hvor dette ikke er saa. Alt dette vil undgaaes ved § 7, uden at Nogens Ret trædes for nær.

F. Nielsen: Jeg maa fuldkommen indrømme den høitærede Minister, at naar Loven stifter en ny Rettighed for Tiendetageren, kan den stille den Betingelse, at han opgiver den gamle Ret, hvis han vil benytte den nye; men et andet Spørgsmaal bliver, om det vil være heldigt at stille denne Betingelse, dersom man ønsker, at den Foranstaltning, som Loven tilfigter at gennemføre, skal faae stor Udbredelse. Det vil efter Udvalgets Mening være høist rimeligt, at mange Tiendetagere ikke vilde benytte sig af Loven, netop fordi de derved maatte opgive en ældre Rettighed, hvorpaa de sætte ikke ringe Pris. Man maa nemlig erindre, at Tiendetageren ikke alene nu har det Gode, at han kan henholde sig til den istedetfor til Mange, til en mere Velhavende istedetfor til mange Fattige, hos hvem det er vanskeligt at faae Betaling, men ogsaa det Gode, at han erholder bedre Korn; her handles nemlig om Udelse af Korn in natura — thi hvor Kornet ydes efter Capitelstart, der skal Hovedparcellisten ikke svare for de Andre — og det Korn, der erholdes hos de smaa Parcellister, er sædvanlig af ringere Art end det, der erholdes hos Hovedparcellisten. Det kan altsaa ofte blive Tilfældet, at Tiendetageren for ikke at opgive Retten til at holde sig til Hovedparcellisten slet ikke vil gennemføre den nye Foranstaltning, Regjeringen anseer som vigtig. Jeg kan heller ikke være enig med den høitærede Minister i, at det skulde være til Fordeel haade for Hovedparcellisten og Biparcellisterne, at dette Forhold ophæves. Det vil være til Fordeel for Hovedparcellisten, thi det er altid en stor Besværlighed at skulle lægge